

[Carl Petersen.]

bruket gerne være med — det er så naturligt —, men forholdet var akkurat det samme dengang. Men lad os så være enige med det ærede medlem hr. Fibiger og sige: Lad os nu lade det falde, det er et overstået stadium, og vi har ikke nødig at drille hinanden mere end højst nødvendigt, selvom det er fristende; men det kunne have været meget, meget værre. Den højtærede landbrugsminister udtalte sig om udtrykket „produktivitet“. Det er jeg forsåvidt mere ked af, fordi jeg synes, han for kategorisk gav udtryk for, at det ikke var hans mening, man skulle tænke på sammenlægning, og mente at kunne forklare udtrykket derhen, at hvis man byggede et gammelt mejeri om uden at øge kapaciteten, havde man gjort, hvad udtrykket „produktivitetsfremmende“ skulle dække. Jeg gør den højtærede minister opmærksom på, hvad ordbogen siger om „produktivitet“. Den siger: ydeevne, frembringelsesevne, skaberkraft og frugtbarhed — det sidste kan vi jo stryge i denne forbindelse. Nej, det kan da ikke være meningen, at man vil yde lån til et gammelt mejeri, der skal bygges helt om, hvis man ikke derved øger selve mejeriets kapacitet, så det kan behandle en større mælkemængde; jeg kan ikke se, hvilken samfundsmæssig fordel der ligger i det. Det er dyrt at bygge om, der skal investeres store beløb, og selvom man med nye maskiner kan få lidt flere kilo smør af den samme mængde fedtneheder, så kan jeg forsikre den højtærede minister om, at der skal mange penge til, før man kan forrente den store investering, der skal til.

Skal der være en fordel ved det, så må den ligge deri, at mejeriet kommer op på en kapacitet, der ligger i nærheden af det, råstofkommissionen i sin tid nævnte, da den gjorde opmærksom på, at de mejerier, der kunne drives billigst, lå oppe på en behandlet mælkemængde af ca. 10 mill. kg om året. Lad være, at det er i toppen, men vi kan vel nok være enige om — uden at jeg kender tallene til bunds, men det kan vi se i statistikken —, at de allerfleste mejerier ligger på et gennemsnit af 2—3 mill. kg mælk pr. år — jeg er ikke engang sikker på, at det er så meget, men det skal nok ligge deromkring. Derfor synes jeg, at skal de låne nu, må det være i forbindelse med, at man øger kapaciteten, så der kan blive tale om en virkelig billigørelse af produktionen.

Niels Eriksen: Jeg har en ganske kort bemærkning til det ærede medlem hr. Carl Petersen. Det ærede medlem synes, vi skal

lade være at snakke mere om det gamle. Det kan vi også godt, men jeg forstår ikke rigtigt, at det ærede medlem ikke har så megen føling med pengemarkedet, at han ved, at det er betydelig vanskeligere i dag, når det drejer sig om at låne penge, end det var for to år siden. Det kan ikke bortforklares. Det ærede medlem må også erkende, at det var et dårligt forslag, der var fremsat, forsåvidt som det forudsatte sammenlægning af mejerierne.

Ellers har jeg en bemærkning til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen. Det er med hensyn til renten. Det ærede medlem sagde, at jeg havde talt om, at renten skulle være billigere. Jeg vil gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at de bemærkninger, jeg fremsatte, blev udelukkende fremsat i relation til de ansøgninger, der ligger i ministeriet fra slagterierne, og som har ligget der i snart halvandet år, og om hvis berettigelse der har været tvivl, forsåvidt som det har været diskuteret de forskellige ministerier imellem, om slagterierne skulle henregnes til industrien eller ej. Jeg sluttede tværtimod min tale med at sige, at jeg troede ikke, de 5 pct. kunne være anderledes, at det måtte siges at være en passende rente i dag. Men så fremsatte det ærede medlem en udtalelse, som i høj grad var fornærmende overfor mig. Jeg vil gerne spørge og have klarhed hos det ærede medlem: Vil det ærede medlem insinuere, at jeg har udnyttet den forhåndsviden, jeg har fået herinde, til fordel for en virksomhed, jeg er formand for?

Oluf Pedersen: Må jeg først sige, at det var jo meget interessant, at det foreliggende lovforslag fik principiel tilslutning fra kommunisterne. Skønt kommunisterne jo ellers er imod Marshalllånet, så er det alligevel sådan — sådan må jeg forstå det —, at kommunisterne dog finder, at dette forslag er så kommunistisk, at man til trods for, at man iøvrigt er modstander af Marshalllånet, dog må give det principiel tilslutning, og det forstår jeg i og for sig godt.

Det er jo sådan, at der bliver ikke flere penge ved de udlån, der finder sted her, forudsat at man ikke vil udvide selve kreditten med det resultat, at pengeværdien falder; altså realkreditten kan ikke vokse. Nu er der det underlige ved det, at snart får vi den begrundelse, at der er for lidt penge — derfor skal vi have denne lov —, snart er det modsat. Det skifter fuldstændigt; det er ikke til at finde ud af en begrundelse, som skifter på den måde. Nu sagde den højtærede landbrugsminister, at det, som var galt ved